

Foto © Jan Zátorský

ŠTEFAN MARGITA

S MAPOU LÁSKY V ZEMI ŠANSONU

► Po úspěšných a platinovou deskou oceněných albech *Melancholie* (2013) a *X MAS* (2016) se tentokrát slavný tenorista rozhodl vstoupit do svůdného světa francouzských šansonů, ale i dalších písní, které ho zaujaly svými nevšedními melodiemi a výtečnými texty. Album *Mapa lásky* by měla posluchačům přinést hned několik příjemných překvapení, a to jak v podobě vybraného repertoáru, tak i ve volbě hudebních hostů. U příležitosti vydání CD, jsme se Štefana Margity zeptali na několik témat, která s tímto nevšedním projektem souvisejí.

Ríkáte, že touhle deskou zasypáváte propast mezi populární hudbou, v tomhle případě šansonem, a operou. Cítíte takovou propast?

Ano, cítím. I proto jsem se rozhodl tuhle desku natočit. Za to, že si tohle můžeme dovolit, musíme my, operáci, být vděční Lucianu Pavarottimu. Bez něho by tohle asi nefungovalo. Pavarotti byl první operní zpěvák, který udělal krok do populární hudby a do šansonu, jednak s trojicí slavných tenorů Pavarotti, Carreras, Domingo, jednak na svých koncertech. A pak se rozhodl udělat projekt Pavarotti a přátel, kam si pozval Stinga, Lizu Minelli, Mariah Carey, Lionela Richieho a mnohé další. Ti, kteří mají rádi jenom klasiku, ho tenkrát nechápali. A mnozí to nechápou dodnes. Ale pro nás, kteří zkoušíme v operě šest až osm týdnů novou inscenaci, a to osm hodin denně, je takový výlet do jiného světa báječné odreagování.

Odreagováte se takhle i jako posluchač?

Jasně, doma, když přijdu unavený ze zkoušky, tak si nepustím operu, ale třeba Franka Sinatru. V tu chvíli potřebuju odlehčení, které mě zbaví předpremiérového stresu. Koneckonců – vždycky jsem chodil i na koncerty této hudby. Na druhou stranu mám ale jednu hezkou historku se slavnou pěvkyní Jelenou Obrazcovovou z doby, kdy jsme spolu vystupovali v Paříži. Ona na dva dny odjízďela do Moskvy s tím, že má představení Carmen. Když jsem jí řekl, že je to těžké, odpověděla: těžké? Kdepak! To je vlastně šansonový večer. Vyjma karetní árie jsou to samé šansony. A měla pravdu.

Jak dlouho jste se odhodlával ke svému prvnímu crossoveru, tedy projektu s prolnutím žánrů?

Trvalo mi to docela dlouho. První, poloviční cesta bylo album *Melancholie*, to je asi pět let, vloni to pak byla operní vánoční deska, a teď jdeme do šansonu. Na albu jsou známé věci, spousta francouzských šansonů, ale i novinky – třeba od dvojice Soukup – Osvaldová nebo od Martina Chodůra. Je nádherné, že vám ještě dneska někdo něco tak krásného napíše. Toho si člověk musí vážit. Navíc jsou tu i překvapení. Od Ondřeje Soukupa a Gábiny Osvaldové jsem očekával něco vážného a smutného, ale oni napsali úžasně vtipný pijácký šanson. Když jsem ho slyšel poprvé, popadl mě závat smíchu a moc jsem se těšil na chvíli, kdy ho půjdu do studia nahrávat. Podobné to bylo i s jedním francouzským šansonem, na který napsal český text Václav Kopta. Když jsem ho dostal, byl jsem zrovna v Londýně a hned jsem mu volal, že mě úplně nadchl. Byla to jedna z drobných náhod, které v životě potkávají.

Koneckonců – sám říkáte, že máte náhody rád.

Přesně tak, zaplať za ně pánbůh. Náhody miluji, protože přinesou něco, co se běžně nestane. Ať jde o písničky od Osvaldové se Soukupem, Martina Chodůra nebo Václava Kopty. Ale náhoda je i to, když jdete do studia, řeknete si, jakou píseň nahrajete, a pak je to jinak. Na tu naplánovanou se zrovna necítíte, změníte tedy natáčecí plán – a dobře uděláte. Tu jakoby náhradní píseň totiž natočíte nečekaně rychle, a přitom dobře. Asi každý zpěvák má při nahrávání desky žebříček svých top favoritů, těmi

nejoblíbenějšími písněmi začnete a ty další, sice dobré, ale ne ty nejoblíbenější, si necháte na závěr. A pak přijdete do studia a právě ty poslední písničky natočíte s citem a za krátký čas, prostě vám sednou. Tuhle všechno jsou ty náhody, které mám rád. Samozřejmě ale musíte být dobře připraven.

Neuvažovali jste o natočení některých písní s originálním textem, třeba ve francouzštině?

Uvažovali, ale nakonec jsme si řekli, že uděláme česko-slovenskou desku. Dva texty jsou ve slovenštině, všechny ostatní v češtině. A jsem moc rád, že jeden mi doslova na míru napsal slovenský básník Lubomír Feldek, který psal texty i pro Hanu Hegerovou.

Na albu je i, jak říkáte, virtuální duet s Hanou Hegerovou. Jak se tato nahrávka rodila?

Povolení od Hany Hegerové zařídil její přítel, režisér Fero Fenič. Jednoho dne, nečekaně brzo od mé prosby, mi zavolal a řekl: máš požehnání! Z jedné její starší nahrávky jsme použili její hlas, Dan Hádla natočil hudební základ a já ho nazpíval. A hlas paní Hegerové jsme do nahrávky domíchali. Pak jsme si po drobných úpravách rozdělili text, v písni zpíváme i spolu, byla to moc hezká spolupráce. Na tuhle nahrávku jsem pyšný i proto, že je to opravdu první virtuální duet v České republice. Jsem rád, že s ním paní Hegerová souhlasila. Velmi si toho vážím, stejně jako si vážím spolupráce se Zlatou Adamovskou a Mírem Žbirkou.

Duet s vaší manželkou Hanou Zagorovou se předpokládal, kde se ale na desce vzali už zmínění Miroslav Žbirka

a Zlata Adamovská?

S paní Adamovskou máme na desce duet, který původně natočili slavná zpěvačka Dalida se slavným hercem Alainem Delonem. Je to stará písnička, která dodnes nezestárla. Když jsem Zlatě Adamovské zavola, ráda souhlasila. Prý mimo jiné i proto, že vždycky záviděla Jiřímu Bartoškovi duet s Marií Rottrovou Klíč ke štěstí. Zlata pak přišla do studia, byla perfektně připravená a za chvíli měla natočeno. A představte si, co se pak stalo! Tuhle písničku jsem léta neslyšel, a když jsme ji ve studiu dotočili a šli se Zlatou Adamovskou do restaurace, zrovna ji tam hráli! To je osud, nemyslíte? Ak Miro Žbirkovi. Původně jsem chtěl dělat jeho Atlantidu, už se měla aranžovat, ale pak jsem jednou v taxíku slyšel jeho písničku Jesenná láska. Uvědomil jsem si, jak je nádherná, a natočili jsme ji. Dokonce mě na základě téhle nahrávky pozval Míro na turné, které jsem musel odmítnout, protože jsem měl jiné závazky.

Když jste zmiňoval začátky svého crossoverového působení, nezmínil jste album s názvem Ave, které jste nahrál s Hanou Zagorovou. Proč?

Jéje, to už je dávno! Ave byl crossover jenom trochu, měli jsme tam s Hankou duet Ave Maria, který napsal tatínek Dana Hádla. A teď, po letech, Dan spolu s Janem Adamem produkoval moje nové šansonové cedéčko Mapa lásky, a postaral se o jeho hudební část, aranže a orchestr! Taký asi osud... S Hankou jsme pyšní na jednu věc. Za sedmadvacet let, co jsme spolu, bychom mohli mít desítky společných vystoupení a desítky duetů, ale máme pouhé čtyři. Víte, já jsem vždycky nenáviděl pořad Zpívá ►

► celá rodina, touhle cestou jsme s Hankou jít nechtěli.

Ale k písni na nové album jste ji asi nemusel dlouho přemlouvat, je to tak?

Je. Ona věděla, jací hosté na cédéčku budou, a ráda se k nim připojila. Já jsem přitom od začátku věděl, kterou písničku spolu zazpíváme. Chtěl jsem song Sláva, je bál, cítil jsem ho jako finállovku desky, a taky tam je.

U šansonů jsou důležité texty; jak moc jste si je u alba Mapa lásky hlídal? Vracel jste třeba některé?

V podstatě nemůžete vrátit text, můžete ovšem požádat o drobnou úpravu, když se vám slova nezpívají úplně dobře. Ale ani to se nestalo. Všichni napsali skvělé texty, ať už

šlo o Gábinu Osvaldovou, Martina Chodúra nebo Václava Koptu. U některých jiných jsme museli text maličko upravit, třeba proto, že byl původně napsaný pro ženu.

Booklet vašeho nového CD je bohatý na informace, obsahuje texty a ke každé písni popsanou historii jejího vzniku. To je práce producenta desky Jana Adama, která hodnotu alba hodně zvyšuje!

Honza Adam je profík a odvádí fantastickou práci. Jeho průvodní texty jsou skvělé i vtipné. Navíc má přehled. Příklad. Když jsme si řekli, že budeme točit Aznavourův šanson La Mama, který česky zpívá Marie Rottrová, poslal mi Honza třicet dalších nahrávek téhle písně. Samozřejmě jsme šli za originálem, a přitom jsme našli nahrávku, na které Aznavour zpívá Mamu ve

španělštině. S kytarou. To se mi moc líbilo, podobně jsem si ji představoval i pro sebe. Dan Hádíl pak pro mě napsal skvělou aranž se španělskou kytarou. A Hanka mi poradila: natoč tu písničku tak, aby si posluchač uvědomil, jak důležitá je pro něj máma. Že je jediná na světě, a že by ji třeba měl hned zavolat. Doufám, že to takhle vyšlo. A ještě jeden příklad spolupráce s Honzou Adamem uvedu. Na album jsem si vybral jeden z nejslavnějších šansonů Jacquese Brela Quand on n'a que l'amour a o český text jsem požádal Martina Chodúra, který ho v souladu s originálem nazval Lásku mít a nic víc. Honza mne upozorňoval, že pravděpodobně nezískáme jeho autorizaci ze zahraničí. Ale i tak psal anglicky a francouzsky do Francie a do Belgie. A nedostal žádnou odpověď. Ale nedal se a jednoho dne našel

na netu kontakt na Brelův kanadský fan klub. A ten mu poradil, kam napsat. Stalo se a Chodůrův český text pro mne nakonec autorizovala sama Brelova dcera France.

V tuto chvíli, po nedávném odchodu vaší maminky, je pro vás tahle píseň asi hodně niterná...

Je. Taky ji teď nějakou dobu nebudu moci zpívat. Na příští rok ale plánujeme turné k téhle desce, a tam ji na její památku zpívat budu. To je to nejmenší, co pro mámu můžu udělat. Tahle nahrávka má smutný osud. Hned po natočení a domíchání jsem ji chtěl mámě v Košicích pustit, ale bohužel, už se toho nedožila. Beru ji ale jako památku na ni, a jako takovou ji určitě budu pouštět a zpívat často.

SU6512-2

Supraphonline

KAREL GOTT TA PRAVÁ

„Ta pravá může být žena, láska, píseň, chvíle, doba, nálada i deska... prostě dosadte si to, co je pro vás momentálně to pravé,“ vzkazuje Karel Gott posluchačům svého novinkového alba, které vydává Supraphon v červnu.

Tucet písní na albu Ta pravá je mixem popové klasiky a standardů, které chtěl Karel Gott natočit již dříve, v průběhu let na ně nezapomínal a nyní přišla pravá chvíle, aby se dostaly na album vedle titulní písně, kterou mu „na tělo“ napsal zpěvák a skladatel Marek Ztracený.

Nahrávky pro nové album Karla Gotta se tentokrát nerodily tak snadno. Vznikaly totiž totiž dlouhých pět let. Karel Gott k tomu uvedl: „Začali jsme natáčet v roce 2013, ale pak po dvou letech přišel nečekaný a hodně velký zdravotní problém, kdy jsem musel nedobrovolně přerušit svou práci. Když jsem byl potom z nehoršího venku, následovalo delší léčení a už jsem vlastně ani nepočítal s tím, že bych se k natáčení vrátil. Moc jsem totiž nevěřil tomu, že by to ještě vůbec bylo možné. Popravdě řečeno, ani jsem se tím nezabýval, protože myšlenky jsem měl někde úplně jinde.

Ale když jsem na tom byl zdravotně mnohem líp, uspořádal jsem pár menších, v podstatě komorních vystoupení. A během nich jsem ke svému příjemnému překvapení zjistil, že to jde. A dokonce bezvadně! Vypravil jsem se tedy znovu do studia ORM a v natáčení pozvolna pokračoval. Přece jen mi moje nemoc přinesla další životní zkušenost, a to, že se v mých nových nahrávkách promítla radost z návratu.“

Mezi dvanácti skladbami našly své místo výrazné, nestárnoucí songy, jako jsou například: You'll Be In My Heart, Can't Take My Eyes Off You, When I Need You či Hot Stuff. Českými texty je opatřili osvědčení autoři, již s Karlem Gottem už v minulosti úspěšně spolupracovali. Patří k nim: Eduard Krečmar, Zdeněk Borovec, Jaroslav Machek, Pavel Cmíral, Richard Bergman, Michael Prostějovský a Miloš Skalka. Překvapením může být první spolupráce s písničkářkou

Radúzou, která přebásnila písničku If Tomorrow Never Comes ze zpěvníku Gartha Brookse, velké hvězdy moderní americké country music.

Na albu je i jeden duet, k němuž Karel Gott poznamenal: „Dlouho jsem hledal píseň, kterou bych si zazpíval s Dashou, jež s námi vystupuje už osmnáct let! Jako sboristka i jako sólistka. Podle mne je to jedna z vůbec nejpozoruhodnějších, nejmodernějších a současně nejstylovějších zpěvaček u nás. Tak jsem si říkal: Jak to, že pořád chodíme kolem sebe, spoustu jsme toho společně zažili, jenom nemáme duet.“ A pak jsem přišel na píseň Somewhere Out There, kterou s věhlasným, dnes už bohužel zesnulým autorem filmové hudby Jamesem Hornerem, napsali hitmažeři Barry Mann a Cynthia Weil. Rekl jsem si: Tak tohle je přesně píseň, kterou bych chtěl s Dashou nazpívat.“ Navíc mi skladba silně

připomíná Beethovenovu Klavírní sonátu, což je její další plus.“

Album, jež vydá Supraphon v pátek 8. června 2018 na CD i v digitálních formátech MP3 a HI-RES, pojmenovala píseň Marka Ztraceného Ta pravá, ke které Karel Gott zmínil: „S Markem jsem se vlastně neznal. Viděl jsem sice v televizi jeho profil, kde mě zaujal, ale to bylo všechno. A pak se najednou sám ohlásil. Byla to doba, kdy jsem se zrovna vrátil z nemocnice, kde jsem strávil opravdu hodně času. Proto pak do té písně vložil slova, štěstí se jenom na chvíli unavilo.“ Naštěstí pro mě. Ale hlavně: co do stylu je to velice zajímavá píseň. A Marek mě touto písní dokázal dostat do takové hlasové polohy, do pro mne netypického způsobu interpretace. Jsem mu za to vděčný. Proto vůbec ne náhodou se toto album jmenuje Ta pravá.“

SU6525-2

Supraphonline

MAREK ZTRACENÝ VLASTNÍ SVĚT

Marek Ztracený vydal hned na začátku června své páté řadové album, na kterém poodhalil Vlastní svět. Album nabízí i aktuální singl MinuLost, jde o tanečně laděnou letní píseň, kterou výrazně podtrhuje zdařilý videoklip. Natáčelo se v Paříži, Londýně, Římě, Barceloně, na Mallorce, ale zahrál si i Karlův most v Praze. Od nápadu na realizaci až po konec natáčení neuplynul ani týden. Marek prakticky ihned od nápadu sedl se zkušeným kameramanem a režisérem Ondřejem Soukupem do letadla a navštívili spolu 6 států během 56 hodin!

Marek Ztracený upřesňuje: „Když přišla řeč na klip k písni MinuLost, uvědomil jsem si, že to bude složitější než kdy jindy. Po chvíli přemýšlení jsem si říkal, co ho nahrát někde u moře, pak mě napadlo, co třeba v Paříži nebo v Londýně? Říkal jsem to kamarádovi a on se na mě podíval a řekl ironicky, nechceš rovnou objet celý svět?“. Byla středa a já ve čtvrtek měl koupené letenky do 8 zemí Evropy a po odehrání víkendových koncertů, jsme s kameramanem Ondřejem Soukupem najednou seděli na letišti v Praze. Měl jsem jediné tři dny volna mezi koncerty a rozhodl se, že během 56 hodin obletíme 8 hlavních měst Evropy

a v každém natočíme kousek. Jako obvykle mi většina lidí řekla, že jsem blázen. „Víš jak je to drahý a náročný na produkci? No, a já jim řekl, že žádnou produkci nechci. Prostě pojedeme a budeme improvizovat a bavít se.“

Vznikl letní optimistický klip, který podtrhuje vyznění celé písně MinuLost, kterou slyšet už i z radiového éteru.

Natáčení videoklipu neproběhlo bez problémů, ale stihnout za 56 hodin nakonec navštívit 6 krásných míst po celé Evropě je výkon. Marek Ztracený říká: „Dovolená to nebyla. V každé zemi jsme měli pár hodin, některá letadla měla zpoždění i 6 hodin

a jedno z nich, to do Curychu, nám uletělo. Nakonec jsme stihli 6 natáčecích míst, ale i tak jsme měli 5 hodin materiálů na třiminutový klip. Potkávali jsme různé lidi a říkali jim, že točíme hudební videoklip a zda se nechtějí zapojit. Většina se přidala a zažili jsme situace, na které nikdy nezapomenu. Klip je v mých očích úžasný a je důkazem toho, že všechno jde, když se chce. Viděl jsem víc zemí za 56 hodin než za celý svůj život. Nejkrásnější místa Evropy mi hrají v klipu hlavní roli a je to jeden velký šílený příběh.“

Pokud bychom celý příběh natáčení vyjádřili čísly, vypadalo by to asi takto:

7 000 km + 56 hodin + 49 km chůze + 5 hodin spánku = 1 videoklip MinuLost

Nové album Vlastní svět, obsahuje 11 vyrovnaných skladeb. Vychází po tříleté pauze a nabízí krom jiného i megahity, známé z vysílání tuzemských rádií Léto 95 či Vlastní svět. Naleznete zde i baladu Naše cesty, nebo oblíbenou skladbu Dvě lahve vína (Lajlalalaj), nechybí ani duet s Martou Jandovou Počasí. Potvrzením Markových autorských kvalit je i jeho aktuální spolupráce s Karlem Gottem, pro kterého napsal titulní skladbu jeho nového studiového alba Ta pravá.

SU6534-2

Supraphonline

ZÁŠADNÍ PÍSNĚ VLADIMÍRA MIŠÍKA V EXKLUZIVNÍCH KOMPLETECH KRÁLOVSKÝ VEČER / ŽIVOTNÍ REŽIM

Foto © Hana Rysová

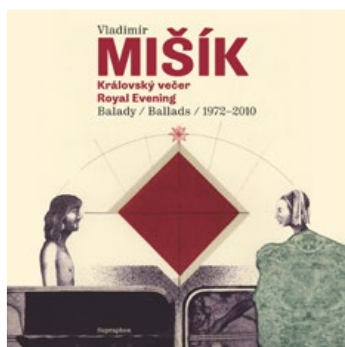
Foto © Hana Rysová

Před čtyřmi lety vyšla zpěvákovi, kytaristovi a skladateli Vladimíru Mišíkovi nádherně výtvarně vypravené kompilace balad **Královský večer/Royal Evening**. Nyní se k ní přidalo pokračování, kolekce

Životní režim/Run of the Mill. Jsou na ní bigbitové skladby z let 1976 až 2010, které vybral sám. Dvojice špičkových výtvarníků Karel Haloun a Luděk Kubík opět zvolilo pro CD devěděčkovou krabičku v papírovém

provedení, 52 stran bookletu s kompletem všech českých textů a jejich anglických překladů, a jako výraznou přidanou hodnotu také Halounovy grafiky, výborně souznějící s Mišíkovými tóny a slovy. Vzniklo tak

parádní pokračování hudební a výtvarné, ale do značné míry také lidské generační výpovědi. Zdánlivě příliš silná slova? Ale ono to tak opravdu je, přesvědčte se!

SU6248-2

Supraphonline

SU6519-2

Supraphonline

Foto © Jaroslav Prokop

POLETÍME? CHTĚJÍ HIT

PŘITOM JICH MAJÍ PLNÉ ALBUM!

Kapela Poletíme? si dala se čtvrtým albem na čas. Od předposledního CD „Turbošanson“ uplynuly už čtyři roky. Teď přicházejí s novinkou kde nechybí punk, folk, šanson, country ani rock. Velkou měrou se na originálním stylu podepsal lídr a hlavní mozek formace Rudolf Brančovský, který je autorem většiny materiálu páté desky „Chce to hit“ a především pak skvělých, mnohdy absurdně geniálních textů.

Recenzent Ondřej Hricko na hudebním portále musicserver napsal:

Novinku otevírá překvapivá píseň „Chce to hit!“, která ukazuje kapelu v trochu odlišném rockovějším světle. Plynulost skladby je oproti jejich obvyklé tvorbě přímější, bez textových a hudebních kudrlinek, prostě pokus o jasný hit. Jenže kouzlo hudby brněnské party tkví v něčem jiném: v instrumentálně bohatém zvuku, nápaditých kompozicích a originálním rafinovaném textu s nekonečnou dávkou osobitého humoru. To ostatně nabízí celý zbytek kolekce. Perlou a snad nejlepší písní nahrávky je hned následující „Poď se mnou, láska má“, která tradičně podává životní příběhy s humorem: „Poď se mnou láska má, já ukážu ti cestu realitou, je nádherná, budeme dít

si holou říť tak, jak se má, a od zdi ke zdi šourat se my dva“. Neméně kouzelná je melancholická „Pochod žízál“ se skvělým houslovým partem, který písní dodává lehký balkánský nádech. Ačkoliv z tvorby vynikají především nadnesené texty, vždy jsou doprovázeny aranžemi nabytým hudebním podkladem. To je případ skvělé balady „Kameny“ s poetickým klavírem a milým textem: „Když v lese zaprší, pod kameny vzniká láska“. Koncertní tutovkou jsou „Tři kámošky psycholožky“, které bavi energickou kombinací punku a country i antifeministickým popíchnutím. Fanoušky Brančovského slovník obrátů potěší bajka „Drápy“ o medvědovi s tak dlouhými drápy, že se rozhodne požádat králíka o pomoc, ale

i elegie o „Upírovi vegetariánovi“, který si zoufá nad svým nuzným životem.

Album „Chce to hit!“ je skvělou kolekcí, která by v popularitě mohla kapelu zase posunout o další pomyslný stupeň dál. Rozhodně by to bylo zaslužené. Poletíme? už dlouhodobě patří k neoriginálnějšímu, nejzábavnějšímu a koncertně nejživějšímu kapelám u nás. A na novince to jednoznačně dokazují.

Na závěr ještě přidáme informaci, že křest alba se uskuteční 4. října v pražském Lucerna Music Baru, ale nové písně kapela předvede i během léta, třeba na festivalu Rock for People, na Šramlfestu ve Znojmě, na Trnkobraní ve Vizovicích či také v Hradci Králové, Kojetíně a Kladně.

SU6533-2

Supraphonline

POLETÍME? O PRÁZDNINÁCH

- 05. 7. **Hradec Králové**, Rock for People
 - 13. 7. **Kuřim**
 - 20. 7. **Huře u Jihlavy**, Čeřínek fest
 - 21. 7. **Želeč**, Footfest
 - 27. 7. **Znojmo**, Šramlfest
 - 28. 7. **Letovice**, 3 + 1 Festival
 - 03. 8. **Valeč**, Festival Povaleč
 - 04. 8. **Hlinsko**, Studnice Fest
 - 12. 8. **Rožnov pod Radhoštěm**
 - 18. 8. **Vizovice**, Vizovické Trnkobraní
 - 18. 8. **Hradec Králové**, Hradecké léto
 - 19. 8. **Kojetín**, Kojetínské hody
 - 25. 8. **Rudka u Kunštátu**
 - 30. 8. **Kladno**, Zámecká zahrada
 - 31. 8. **Chotěmice**, Vesnický klub V. Koubka
- www.poletime.info

KATAPULT

DÁVÁME LIDEM ASPOŇ TROCHU NADĚJE!

V Říhově jubilejním roce, kdy slaví neuvěřitelné sedmdesátiny, vychází nejkompletnější výběr největších hitů kapely Katapult. Na třech CD o stopáži přes 200 minut najdete čtyřicet osm kapelových úspěchů z let 1976 až 2018 a k tomu jeden bonus. Letošní nový hit, dosud jen pódiový, je opravdovým překvapením. Olda Říha totiž – ve spolupráci s překladatelem profesorem Hliským – proměnil Shakespearův Sonet 66 v silnou bluesovou písničku.

Oldy Říhy jsme se zeptali:

Muzikanti, když se jich někdo zeptá, zda rádi bilancují a ohlížejí se, tak obvykle tvrdí, že nikoli. Co Olda Říha?

To je pro mě poměrně překvapivé, a trochu mě to, co říkáte, zaskočilo. Myslel jsem, že jsem v tom jediný, když vždy odpovídám, že na minulost kašlu. V seriálu Temný případ, který dávají na HBO, jeden detektiv říká „Budoucnost už byla...“ a já s ním naprosto souhlasím. A opravdu to nemyslím jako nějaké klišé. Jsem přesvědčený, že mám stále před sebou velkou budoucnost! Jen přitom pořád musím mít kytaru v ruce.

Pořád?

No jasně! Já kvůli tomu žiju. I komunismus jsem přežil s kytarou v ruce. A dnes se pomalu začínám ocítat ve stejné situaci: současná politika se mi natolik hrubě nelíbí, že žiju jen pro koncerty. Každý den mám jedinou starost a vše 24 hodin dělám pro to, abych mohl hrát rock'n'roll. Budu

si ho užívat, dokud to půjde. A to je moje budoucnost. Protože jinak už jsem zažil úplně všechno.

A nikdy jste toho nechtěl nechat?

Každý den mě minimálně jednou přepadne pocit, že už je to všechno na houby, že všichni podvádějí, zneužívají ostatní, lžou, i když nemusí... a pak si říkám „Já se na to vy. eru!“ Ale je to jen bonmot. Asi jako, když každý občas někomu řekne „Drž už tu hubu, nebo tě zabiju“ – a samozřejmě to nemyslí vážně. Ve skutečnosti mi nic zvenčí nemůže zabránit, abych to dál dělal. Pamatuji si, že když nás zakázali, a najednou jsme zmizeli z rádií, z televize i časopisů, a potom jsme z koncertů pro osmnáct tisíc lidí spadli ke koncertům pro dvě stě lidí, tak jsem tehdy říkal Dědkovi Šindelářovi, že by mi museli uřezat ruce, abych nehrál dál. A taky jsem mu vždycky říkal: „Hraj to, jako by tam bylo těch osmnáct tisíc...“

Zcela absurdně mě to posílilo. Naučilo

mě to fungovat i ve chvílích nepohody. Ale děkovat těm komoušům za to nebudu!

Co vás posiluje dnes?

Pořád hledám inspiraci. Čtu všechno, co je dostupné. Abych nezpíval nesmysly, ale stále platné příběhy. Třeba i ty, které jsou tři sta let staré, ale přesto stále živé, a k dnešku aktuální. Tady to máte, a je to „tady a teď“. A to přesto, že vím, že lidi jsou nepoučitelní.

Není to moc skeptické?

Není. Třeba éra protestsongu zkrachovala na tom, že všichni chtěli mír, ale nakonec skoro všude máme války. Celý život zpívám „Když ti svoje záda štěstí ukáže...“ a „když máš kamaráda, a on tě podrazí“, ale i mně se pořád stává, že mi někdo esemeskou oznámí, že končí a odchází. Ta hra je prostě předem ztracená. Ale jak říkal Werich: „Musíme s tou hloupostí bojovat, i když se to nedá vyhrát“. A mně to ani nedá. Vyrostl jsem na Pretty Things, Stones a dalších

nejobyčejnějších a syrových kapelách. Jednoduché a úderné texty, jednoduché riffy... a nazdar.

Když je někde fotka Oldy Říhy, obvykle je na ní s kytarou. Hrajete na ni denně?

Bubeník Katapultu Tolja Kohout s oblibou říkával, že cvičit denně se má do osmnácti – pak už se má vydělavat. Žiju víc životů. Hodně času jsem „kancelářská krysa“ a ředitel firmy. Když ale pak na kytaru dojde, tak je to moje druhé já. A všechny fotky s kytarou jsou zkrátka živé, zachycují emoce. Naše kapela nikdy nebyla, podobně jako Stones, bůhvíjak instrumentálně nadprůměrná, ale vždy se ji dařilo probouzet emoce. A když chcete vzbuzovat v ostatních emoce, a říkám to i klukům v kapele, tak je musíte napřed vzbudit sami v sobě.

Zásadní otázka pro všechny kytaristy: „Fender nebo Gibson“?

Jak je to v té bibli? „Každému, co jeho jest“. Vy navíc znáte odpověď – ale chápu, že chcete, aby ji znali i čtenáři. Vždy jsem byl „fenderový“. Telecaster, Stratocaster. Dnes jsem spíš skončil u Telecastera, kvůli ovládání. Pořád totiž kroutím knoflíky a přepínám zvuk. Ale musím přiznat, že jsem jednou v Paláci kultury viděl Marka Knopflera, a tehdy jsem dostal touhu zkusit si i Gibsona. Že bych zkrátka jako on, ty kytary střídal. Měl jsem tak chvíli jednak Junior, s jedním snímačem, a pak i klasický Les Paul, ale zkrátka jsem zjistil, že to nejsou kytary pro mě. Často měním zvuk, přepínám snímače, hraju si s volume knoflíkem i s dynamikou, často zvuk změním i několikrát za písničku... a tady mi to najednou nešlo.

Nová, třídisková kolekce hitů Katapultu, vyšla jednak k vašim narozeninám, ale pak také ke čtyřicátému výročí debutové desky. Vzpomínáte ještě na své začátky?

Byla to divná doba. Všichni hráli jazzrock, a kdo ho nehrál, hrál v doprovodných kapelách popových zpěváků, jako byla Eva Pilarová. Měli informace a báli se, tak se podle toho zařídili.

My jsme byli kluci z Plzně, chtěli jsme hrát, a všechno ostatní nám bylo jedno. Navíc já jsem si to hraní v popu taky užil, když jsem hrál u Franty Ringo Čecha. Jenže on mě pak vyhodil – a to neměl dělat, protože jsem pak založil Katapult. Takže on je vlastně náš duchovní otec. Pak jsme nahrávali první singly – a ono to vůbec nehrálo. Nikdo tu totiž neměl informace, jak takovou muziku nahrávat. Tak pak textař Láda Vostárek přišel s nápadem, že nahrajeme několik koncertů a vyberem z nich

písničky, které se nejvíc povedly. A stal se zázrak. Byl to ten neobyčejnější hardrockový zvuk, ale je v něm všechna ta energie. Nejsou tam žádné umělé přidané haly, jen syrový, přirozený zvuk. I po letech jsem nakonec koupil analogové aparáty, a hrajeme ty staré písničky na koncertech se zvukem, jaký vždycky měly. A mám hroznou radost, když to lidé poznají a ocení.

Osmdesátá léta ovšem byla naopak ve znamení elektrických bubnů a studiové vumělkovanosti, přesný opak vašich začátků. Ovlivnilo vás to také?

Bohužel i my jsme podlehli módě, a nahráli album Rock De Luxe, s hitem Někdy přistě. Dneska, když to slyším, skoro bych se za to zastřelil. Neměl jsem to dělat, měl jsem se držet zvuku šedesátých let. Protože i dneska, když už třeba občas nevím jak dál, vracím se ke „stříbrnému“ prvnímu albu.

Už skoro deset let hrajete s omlazenou rytmikou. Nebál jste se tehdy, že to posluchači „nevezmou“?

To samozřejmě byla velká klika, že je lidi vzali za své. Utíká to. Andy je jako Dědek. Šašek, bavič, kavárenský povaleč – a hraje jak bůh. A Ondřej je zas jak Tolja. Klidný, inteligentní, a hraje taky tak. Když jsem viděl AC/DC v O2 Aréně, tak tam Phil Rudd zahrál a já jsem málem brečel. A záviděl jim ho. A pak jsem dělal konkurs, vystřídalo se tam asi pět bubeníků, ale nikdo z nich to necítil. Potom mi tam poslali Ondřeje, a ukázalo se, že to je flegmatik přesně jako Phil Rudd. Líp to dopadnout nemohlo.

Na koncertech nyní ve finále hrajete, a i na výběr jste zařadili zhudebněný Sonet 66 Williama Shakespeara.

Jak vás to napadlo?

Čtu tisíce knížek, zkoušel jsem čist i Shakespeara – a vůbec mi to nešlo. A pak jsem narazil na Sonety v překladu Martina Hilského, okamžitě jsem je koupil, a už když jsem si je nesl domů, tak jsem věděl, že se to dá zpívat. Prostě může za to Hilský!

Mluvil jste s ním o tom?

Byl jsem u něj doma. Jel jsem si k němu pro souhlas, že to můžu zhudebnit, a cestou se klepal jak ratlík... Ale už když jsem

mu pouštěl hrubý demosnímek, tak jsem viděl, jak je potěšený. Dobrý překlad má sám o sobě sílu – ale když ho navíc někdo zazpívá, tak je to o řád výš. Já jsem ovšem k tomu sonetu ještě připsal refrén!

Co vám na to pan Hilský řekl?

„To bych taky chtěl, kdybych mohl.“ On připsat nic nemůže – ale já můžu. Ani jsem mu nemusel vysvětlovat, že chci těm posluchačům dát aspoň trochu naděje – ihned to pochopil. Je to bezvadný chlap.

Foto © Jaroslav Prokop

ZEMĚTŘESENÍ JE PO 25 LETECH ZPĚT!

U příležitosti výročního vydání alba Zemětřesení jsme si povídali s baskytaristou Vlastou Henychem a kytaristou a producentem Milošem „Dodo“ Doležalem:

Projekt Zemětřesení vznikl před čtvrtstoletím na základě výsledků ankety, jejíž hlasující vás tehdy „vhodili“ do jakési superkapely. Vzpomínáte si, jak jste tehdy na to reagovali?

Vlasta Henych: Anketa Černá vrána byla docela velká akce, a rozhodně nebyla nějak nevýznamná. Organizátoři ji tenkrát pojali jako anticenu vůči žebříčku Zlatý Slavík, ten nápad se setkal s nadšeným přijetím, a hlasovalo opravdu hodně lidí. A my jsme dostali jednotlivé ceny v kategoriích kytarista, basák, bubeník a zpěvák. A jako fór jsme měli – jako allstar band – zahrát na předávacím večeru.

Miloš „Dodo“ Doležal: V rámci vyhlášení. To nás dalo dohromady. Mimochodem si vzpomínám, jak mě pobavil název té ankety, důsledně opačný vůči tomu Slavíkovi. Pořadatele napadlo, že by bylo fajn, kdybychom nacvičili a zahráli něco, co máme rádi, a od kapel, kterých si vážíme.

Které skladby to byly?

Vlasta Henych: Udělali jsme vždy jednu písničku od Black Sabbath, Anthrax, Slayer a Motorhead.

Miloš „Dodo“ Doležal: Mělo to úspěch, a už na tom večeru jsme si říkali, že když těch lidí nebyly jen třeba stovky, ale tisíce, že je to obdivuhodné, a že bychom jim měli dát nějaký dárek.

Vlasta Henych: Navíc nás do toho nikdo nenutil, prostě nás to bavilo. Sice jsme byli každý z jiné kapely, ale samozřejmě jsme se znali, často jsme spolu hráli a potkávali se. Přemýšleli jsme, jak v tom pokračovat, a nechtěli jsme už hrát jen zahraniční hity, a někoho napadlo, že těm našim fanouškům ukážeme, na čem jsme vyrůstali my, a kde je kontinuita toho, co hrajeme, v československé rockové historii.

Miloš „Dodo“ Doležal: Tím, jak jsme všichni vydávali v té době často nové desky, hodně jsme hráli, a relativně jsme byli i podobně úspěšní, jsme navíc vůbec neměli čas skládat pro tenhle projekt ještě nové skladby.

Vlasta Henych: Dopředu jsme si tak řekli, že nechceme být další kapela, ale že půjde jen jednorázovou záležitostí. Uděláme desku, odjedeme turné a nazdar.

To, že se vrátíte k písničkáři Jiřího Schelingera, napadlo koho?

Miloš „Dodo“ Doležal: Mě. Ale Vlasta si u toho vzpomněl, že vznikalo Zemětřesení, a zůstalo nedokončené. Což celý ten nápad ještě posunulo dál. Všechno do sebe zapadlo. Zjistili jsme, že jsme jako teenageři Schelingerovu kapelu, kde hráli takoví skvělí muzikanti jako kytarista Standa Kubeš, nejen sledovali, ale znamenala pro nás něco jako „dech Západu“. Co se týče instrumentálních schopností, tak tu v rocku tehdy ani nic lepšího nebylo.

Vlasta Henych: Přesně tak. Když vyšla deska Hrrr na něl, tak skoro všichni ostatní hráli jazzrock.

Miloš „Dodo“ Doležal: Opravdu hard-rocková kapela, která navíc nešmidlala jen tři akordy, tu byla jen jediná. A připadlo nám dobré, to těm mladším připomenout. Až jsme se pak divili, jak to všechno šlo snadno. Nakonec nám to trvalo jen několik týdnů, zájem o to byl jak ze strany firem, tak i pořadatelů a médií. Anketa proběhla na podzim 1992, a na jaře 1993 už byla deska venku. Od prvního nápadu k vydání, to nebylo ani půl roku. Udělali jsme klipy, a třeba Jsem prý blázen jen, se v našem podání na některých rádiích hraje dodnes.

Jak moc se liší výroční reedice od původního alba?

Miloš „Dodo“ Doležal: Především původní nahrávka dostala mastering. V té době se totiž ještě nemasterovalo. Má i nový obal, o kterém si myslíme, že je kvalitnější. Paradoxně nám to tentokrát trvalo déle, od první schůzky zhruba rok a půl. Nechtěli jsme nic podcenit, takže jsme i sháněli partnery, a jsme i rádi, že se toho ujal Supraphon. Proto nás i těší, že teď máme velmi dobré ohlasy od fanoušků, že jsme to znovu vytáhli. A doufám, že to i zvedne další vlnu zájmu o Jirkovy originální písničky.

Nepředpokládám, že by se někdo z vás stihl s Jiřím Schelingem setkat

osobně. Byli jste alespoň na jeho vystoupení?

Miloš „Dodo“ Doležal: Byli jsme ještě pubertáci, ale stihl jsem vidět dva koncerty. A dodnes je to pro mě nezapomenutelné.

Vlasta Henych: Mně bylo tou dobou jen čtrnáct, ale taky jsem jeden navštívil. Jak jsme tehdy říkali – ve „Fučíkárně“.

(pozn. Název Park kultury a oddechu Julia Fučíka před rokem 1989 neslo dnešní holešovické Vystaviště).

Bavili jste se o těch písničkách s Jiřího bratrem Milanem Schelingem?

Miloš „Dodo“ Doležal: Jako za úplně prvním se nejprve šlo za Františkem Ringo Čechem. Přijal nás a od počátku byl velmi mile překvapený. A když pak od nás dostal výsledek, byl doslova nadšený.

Vlasta Henych: Zatímco Milan byl počátku spíš nedůvěřivý. Tehdy sám vůbec nehrál, a také vůbec nevěděl, kdo jsme my.

Miloš „Dodo“ Doležal: Ve studiu jsme si ale pak „sedli“, a nakonec s námi i odehrál koncerty v pozici hosta. Na reedici má nyní podíl ještě větší, protože tam má navíc dva bonusy.

Ty vznikly kdy?

Miloš „Dodo“ Doležal: Zazněly už na koncertech v roce 1993, ale nahráli jsme

je znovu. A snažili jsme se je udělat tvrdší a zvukově zajímavější, ale přitom aby zapadly mezi ostatní a netrčely z alba. Budou i na vinylové verzi.

Na vašem původním albu byly obsaženy i písně, které vznikly dávno před Zemětřesením, včetně největšího hitu Holubí dům. Jsou naopak ještě nějaké skladby, které byste rádi teprve „vytáhli na světlo“?

Miloš „Dodo“ Doležal: Chceme, aby vyšly všechny písničky, které měly potenciál být na Zemětřesení. Je jich ještě asi šest, a nahrát chceme jako bonusy i další Jirkovy skladby, předělané do modernějšího pojetí. A rádi bychom přidali ještě 3-4 naše nové autorské skladby, které ale budou ve stylu sedmdesátých let.

Vlasta Henych: Chceme si s tím tentokrát víc „vyhrát“. Když jsme nahrávali tu desku v triadevadesátém, tak jsme byli mladí, plní energie, doslova jsme to ze sebe vypálili.

Miloš „Dodo“ Doležal: Některé skladby jsme si teď pustili až po pětadvaceti letech. Jen několik jsme jich zahráli na narozeninách Aleše Brichty, ale většinu jsme jich celou tu dobu nehráli. Mezitím se změnila zvuková možnost a zároveň nás to pořád baví a rádi jsme se k tomu vrátili. Také dnes máme vlastní studia a nebyli jsme v tom nahrávání nijak limitováni. Měli jsme jen zodpovědnost vůči Jirkovi a sobě, a nechťeli jsme, aby to bylo jen laciné, ale naopak jsme to hlavně chtěli udělat dobře.

Vlasta Henych: I my sami jsme se někdy hráčsky vyvinuli. Třeba Štěpán Smetáček je úplně jinde, než byl jako muzikant tehdy. Když jsme nahrávali bonusy, tak jsme nastavili zvuk, a Štěpán se ptal: „Jak to mám zabubnovat?“ A já jsem mu odpověděl jen: „Bonham“. Protože lepší bubeník, než John Bonham, v sedmdesátých letech v rocku nebyl. Miloš pravil „Moment“ a trochu pokroutil knoflíkama, Štěpán tam natloukl Bonhamovy breaky, a bylo to tam.

Dosud nenahrané skladby, které se teprve chystáte zachytit, se zachovaly v jaké podobě?

Miloš „Dodo“ Doležal: Tři vůbec nestihl Jirka zaznamenat ve studiu a existovaly jen v koncertní nahrávce. To je Hostina, Hodina H a Maraton. Další, Alchymista, Sen nebo Martani v nějaké podobě vznikly. Něco také později nahrál Milan Schelinger na svoje nahrávky. My je ale chceme udělat přece jen trochu „nadupanější“. Pěkná písnička, která také mohla být na Zemětřesení, je Znáš tisíc důvodů, a také bychom chtěli udělat Jahody mražený, které jsme už hráli na koncertech.

Materiálu je dost. Až tahle druhá deska vyjde, ti opravdu skalní fanoušci si budou moci celé to původně plánované Zemětřesení sami poskládat.

Turné se fanoušci dočkají kdy?

Miloš „Dodo“ Doležal: Na podzim. Druhá půlka listopadu a začátek prosince. Trochu jsme s tím čekali, až se ukáže, zda to Alešovi jeho zdravotní stav dovolí, s námi vyjet. Což ale zatím pořád není jasné. Oslovili

Foto © Lukáš Kadeřábek

jme tak i nějaké hosty, ale zatímco před lety jsme se do toho vrhli po hlavě, dnes se někteří toho srovnání bojí. Na koncerty ale určitě vyjedeme. Ačkoli to totiž možná na někoho může působit vykulované, je to celé spíš naopak a především fanouškovská záležitost. A objevuje se mnoho lidí, kteří nám s tím chtějí pomoci. Až pak nahrajeme

Zemětřesení 2, odjedeme asi dalších pár koncertů. Pokud vše dopadne dobře, bude o to zájem, a i firma bude s prodejem spokojená, budeme tu misi považovat za splněnou.

Foto © Jirí Antalovský - 1993

SU6520-2

Supraphonline

DOBŘE ODTAJNĚNÝ MIROSLAV HORNÍČEK

K letošnímu stému výročí narození velkého mistra slova vyšel komplet známých, dříve vydaných, ale i zapomenutých, či dosud nikdy nevydaných nahrávek. Miroslav Horníček je v nahrávkách zachycen jako herec, konferenciér, klaun a interpret především vlastních textů. Výběr dramaturga Jakuba Kamberského proto obsahuje několik již dříve vydaných titulů. Kromě nich se zde objeví nikdy nevydané skvosty (např. pásmo Zavínil to bubínek, Nocturné), v nichž Miroslav Horníček exceloval jako průvodce děje, jeho komentátor a hybatel.

Přinášíme text dopisu, který jako vyznání producentovi Jakubu Kamberskému napsal Jiří Traxler, který tím nápaditě vyjádřil, jaký jedinečný komplet v jeho produkci vznikl.

Milý pane Kamberský, s velkou radostí jsem si vyzvedl Váš třideskový

komplet „Dobře odtajněný Miroslav Horníček“, chci Vám moc poděkovat a poblahopřát k tak namáhavé, ale ve svém výsledku vynikající práci. Je to unikát, a myslím si, že tímto způsobem by se podobné věci měly prezentovat. Obdivuji to, že jste prakticky během

jednoho roku dokázal shromáždit tak obrovské množství k sobě patřícího materiálu a vykonal tak dílo, které – myslím si – dosud nemá obdoby. Ještě jednou děkuji, že jste mě oslovil a že jsem tím pádem mohl přispět k realizaci této práce. Jak Miroslav Horníček,

tak můj bratr Petr by z toho měli obrovskou radost. S díky a s pozdravem
Jiří Traxler

SU6464-2

Supraphonline

3+3 ANEB DĚTEM PRO RADOST Z POSLECHU

Kouzelný Pan Tau, vtipný Hurvínek s důvtipnou Máničkou, chytrý Ferda Mravenec s popleteným Broukem Pytlíkem, radostné prasátko Pigy se svými nerozlučnými přáteli, zpívající Popelka se Zlatovláskou i Sněhurkou či oblíbený králíček Flegy a jeho parta z TvMiniUni – ti všichni se nyní dostali na alba vydavatelství Supraphon, aby svými originálními příběhy a veselými písničkami potěšili především dětské posluchače.

TŘI PÍSNIČKOVÁ ALBA: PRINCEZNY, PRASÁTKO A TELEVIZNÍ HVĚZDY

Právě vyšlo výběrové 2CD Písničky filmových princezen, které obsahuje celkem čtyři desítky evergreenů z filmových a televizních pohádek v podání slavných zpěváků i herců, jako jsou: Karel Gott, Lucie Bílá, Václav Neckář, Helena Vondráčková, Jiří Korn, Waldemar Matuška, Leona Machálková, Jitka Molavcová, Kamil Střihavka nebo Dagmar Patrasová. Jde o výběr, kde se v melodickém proudu potkávají takové hity, jako je například Rozvíjej se poupátko z Pyšné princezny s Kdepak, ty ptáčku,

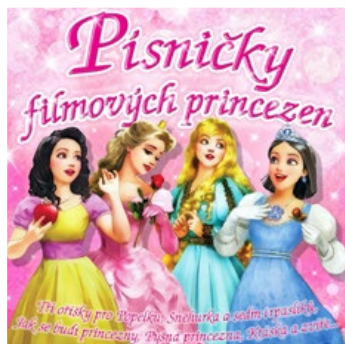
hnízdo máš ze Tří oříšků pro Popelku. Toto dvojalbum obsahuje i české verze písní z kreslených pohádek studia Walta Disneyho – Sněhurka a sedm trpaslíků, Kráska a zvíře či Zvoník u Matky Boží.

Další dvě nová písničková alba patří původní tvorbě, vycházející z již dětem známých projektů. Prasátko Pigy a jeho věrné kamarády znají děti především díky internetovému rádiu Pigy.cz a protagonisty z TvMiniUni zase prostřednictvím televizní série stanice ČT :D.

Album Prasátko Pigy a kouzelná pohlednice plná písniček vzniklo na základě hravých textů Evy Spoustové a originální hudby Igora Orozoviče a Marka Mikuláška. Mezi účinkujícími jsou například Milan Peroutka, Marie Švestková, Pavel Tesař, Tomáš Vaněk, Jiří Böhme, Igor Orozovič a Orchestr Calembour.

Písničky z TvMiniUni 3: Mezi hvězdami jsou zase výsledkem spolupráce tvůrců televizního pořadu ČT :D scenáristy Martina Koláře a režiséra Jana Jirků s předními

interprety současné hudební scény, jako jsou: Aneta Langerová, Barbora Poláková, Klára Vytisková, Vojtěch Dyk, Xindl X, Márdi ze skupiny Vypsaná fixa či Lenka Dusilová. Mimo zmíněných interpretů se zde objevují zvuková jména i mezi autory jednotlivých písniček: Jiří Hradil, Marek Doubrava, Jan Maxián, Beata Hlavenková, Dušan Neuwerth a další.

SU6513-2

Supraphonline

SU6526-2

Supraphonline

SU6530-2

Supraphonline

TŘI ALBA POHÁDKOVÉHO VYPRÁVĚNÍ: PAN TAU, MÁNIČKA A FERDA MRAVENEC

Letos v dubnu by se dožil Ota Hofman, autor scénářů k úspěšnému televiznímu seriálu pro děti Pan Tau, devadesáti let. K tomuto výročí vydal Supraphon nahrávku dvou příběhů: Pan Tau přichází a Pan Tau naděluje na CD. Zvukový záznam s Janem Werichem pochází z roku 1971. Werich umí děj příběhu sdělit s citem pro dětského posluchače a podtrhnout každý okamžik, který nabízí humornou situaci. Jde o důstojnou připomínku díla významného autora scénářů k řadě dětských filmů Oty

Hofmana a zároveň příjemnou vzpomínku na interpretační mistrovství Jana Wericha.

Legendární Divadlo Spejbla a Hurvínka připravilo u příležitosti „nekonečného“ 88. výročí loutky Máničky a také smutného ročního výročí úmrtí ředitelky Divadla S+H Heleny Štáchové výběrové CD Ať žije Mánička!. Producentka alba Denisa Kirschnerová k těmto příležitostem vybrala ty nejzajímavější scénky v podání všech dosavadních historických interpretů. Zásadní podíl tu logicky má právě Helena Štáchová, kterou

si s Máničkou posluchači spojují nejvíce. Ve výběru nechybějí nahrávky s Annou Kreuzmannovou a Boženou Welekovou, které namlouvaly Hurvínkovu nerozlučnou kamarádku už od třicátých do šedesátých let. Příležitost na albu Ať žije Mánička! poprvé dostala Marie Šimsová, která je její novou interpretkou.

Zvláštní osud provázal nahrávky příhod Ferdy Mravence Ondřeje Sekory, které vznikly už v roce 1992, ale tenkrát vyšly jen na audiokazetách. Díky producentovi

Supraphonu Alanu Piskačovi byly nyní v archivu nalezeny, a mohly tak poprvé vyjít i na CD. Dvojité audiokniha Ferda, Beruška a Pytlík & Ferda sporty všeho druhu vyšla ve formátu CD-MP3 a účinkují zde takové herecké hvězdy, jako jsou: Jiří Lábus, Ilona Svobodová, Pavel Trávníček, Marcel Vašínska, Karel Augusta, Naďa Konvalinková, Stanislav Fišer, Mirko Musil a Ladislav Trojan.

SU6462-2

Supraphonline

SU6467-2

Supraphonline

SU6469-2

Supraphonline

JAN BARTOŠ:

BEETHOVEN BYL NEJVĚTŠÍM REVOLUCIONÁŘEM V HISTORII HUDBY!

Svým mozartovským debutem s Českou filharmonií a Jiřím Bělohlávkem (Supraphon 2017) na sebe Jan Bartoš upoutal značnou pozornost mezinárodní kritiky. Jeho vzácná a recenzenty vysoce ceněná schopnost propojení promyšlené architektury s hlubokou emocionalitou díla se v ještě bohatší míře ukazuje právě v jeho pojetí Beethovena. Bartošův Beethoven tiše promlouvá, zpívá i burácí. Objevuje svět plný emocí a kontrastů. Obraz, jehož barvy se vám vtisknou do paměti.

U příležitosti vydání nového dvojbalu Klavírních sonát Ludwiga van Beethovena jsme se Jana Bartoše zeptali:

Co bylo hlavním impulsem k tomu, věnovat se na nahrávce hudbě Ludwiga van Beethovena?

Na to je jednoduchá odpověď. Podle mého názoru je Beethoven největším skladatelem všech dob. Impulsem k této nahrávce nebylo nic jiného než můj celoživotní zájem o jeho hudbu a osobnost. Mýšlenku na nahrání jeho díla nosím v hlavě a srdci opravdu dlouho.

Jaký je Váš vztah k Beethovenově osobnosti?

Pro mě osobně je fascinující širší jeho osobnosti, najdete u něj vše. Když zmíním skladby na tomto dvojbalu – mužnou energii i eleganci v opusu 2, vznešenost a naléhavost v opusu 14, vášeň i vyhrčené drama v Appassionatě. Poslední Sonáta a Bagately jsou plné soucitu a lásky, zároveň jsou naplněny mystickými vizemi... Beethoven byl podle mého názoru největším revolucionářem v historii hudby. S jeho extrémně osobním přístupem se vše změnilo. Bez něj je romantismus a další vývoj hudby nepředstavitelný – Schumann, Brahms, Wagner, Bruckner, Mahler, Strauss, Schoenberg, Šostakovič a desítky dalších na něj

navazují. Zásadně přeměnil mnoho žánrů a ve svých posledních dílech ukázal cestu hodně daleko do budoucnosti.

Jak vznikala dramaturgie nového alba?

Chtěl jsem vedle sebe zařadit velmi rozdílné skladby, abych podtrhl bohatství Beethovenovy tvorby. Tento přístup je mi bližší, než důsledná chronologie či tematická provázanost. Uvedená díla patří k mým milovaným, zároveň jsem měl možnost je studovat u svých vzácných mentorů včetně Ivana Moravce a Alfreda Brendela.

V čem spočívají největší úskalka Beethovenovy klavírní tvorby?

Jeho skladby jsou dokonalou architekturou, vše je u něj logické a zapadá do sebe jako puzzle. Tudiž někdy může znít jeho hudba předvídatelně či příliš racionálně. Tento problém spatřuji i u Johanna Sebastiana Bacha. U Bacha má interpret díky absenci autorových pokynů a poznámek velkou svobodu v interpretaci – co jiný cítí pomalu a téměř posvátně, druhý cítí rychle a tanečně. Takový typ svobody podle mě u Beethovena není na místě, protože jeho precizní zápis dává poměrně jasnou představu o charakteru díla. Je však potřebné a nutné přisnou strukturu jeho děl „psychologizovat“, tzn. interpret by měl podpořit

proměnlivost emocí a vše více nuancovat. To je ale pouze můj názor, někteří kolegové by se mnou jistě nesouhlasili.

Jak často zařazujete hudbu Ludwiga van Beethovena na svých koncertech?

Na mých sólových koncertech je Beethoven zastoupen téměř vždy. Minulý rok jsem jeho skladby kombinoval s krátkými díly Johna Cage, letos se skladbami Franze Schuberta.

Jak velký je rozdíl mezi „živým koncertním provedením“ a „nahrávacím procesem ve studiu“?

Mé první dvě desky jsou živým záznamem koncertu, takže odpověď by měla znít „žádný“. Proč jsem tedy tentokrát přistoupil ke studiovému natáčení? Vlastně z několika konkrétních důvodů. Na živých koncertech mě jeho hudba snadno strhne a občas přeženu tempo či dynamiku. To se podle mé zkušenosti stává téměř všem klavíristům. Zatímco na živém koncertě to může fungovat a může to být i vzrušující, na nahrávce to Beethovenovi nesvědčí. Když budu konkrétní, chtěl jsem například třetí větu z Appassionaty nahrát pomaleji, než je obvyklé, abych respektoval jeho tempové označení Allegro ma non troppo. Na koncertech se to povede málokdy.

Můžete nám prozradit, jaká nejvýznamnější koncertní vystoupení Vás čekají v následující sezóně?

Podzim tohoto roku se nebude nést pouze ve znamení mého nového dvojbalu. Dalším autorem, kterému se budu intenzivně věnovat je Leoš Janáček. Jeho hudbu představím na koncertech ve Španělsku a Itálii, na konci října provedu kompletní klavírní dílo na dvou recitálech na Mezinárodním festivalu Leoše Janáčka v Ostravě a dalších koncertech. V příští sezóně provedu Beethovenův Klavírní koncert Es dur a Chorální fantazii pro klavír, smíšený sbor a orchestr s Janáčkovou filharmonií. V roce 2019 mě čekají velké recitály, mimo jiné: 26. ledna v cyklu FOK Světová klavírní tvorba v Rudolfinu. Je to pro mě velká čest, protože mezi dalšími umělci, kteří v cyklu vystoupí, jsou Vladimír Ashkenazy, Piotr Anderszewski, Angela Hewitt a Nikolai Demidenko.

Máte už teď v hlavě nějaký hudební projekt, který byste rád natočil jako další?

Příštím projektem bude janáčkovské album, poté se s Jakubem Hrůšou a Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu chystáme na klavírní koncerty Johanna Brahmsa a Vítězslava Nováka.

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a Antonín Kocábek / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz